

Sygn. akt IV P 609/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król – Szymielewicz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 r. we W.

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) SA we W.

o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent za urlop

I. zasądza na rzecz powódki A. G. od strony pozwanej (...) SA we W. kwotę 15 009,46 zł (piętnaście tysięcy dziewięć złotych i czterdzieści sześć groszy) brutto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot:

- 4 709,50 zł brutto od dnia 2 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za marzec 2016r.,

- 3 933,24 zł brutto od dnia 2 maja 2016r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2016r.,

- 6 366,72 zł brutto od dnia 1 maja 2016r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

II. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 750,47 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

III. nadaje wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4 700 zł brutto.

UZASADNIENIE

Powódka A. G. pozwem z dnia 19.10.2016r. wniesionym przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W., następnie sprecyzowanym pismem z dnia 14.11.2016r. (k.21) domagała się zasądzenia zaległego wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w łącznej kwocie 14.989,72 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami, a w tym:

- wynagrodzenia za marzec 2016r. w kwocie 4700 zł brutto,

- wynagrodzenia za kwiecień 2016r. w kwocie 2.193 zł brutto;

- wynagrodzenia za czas choroby w kwocie 1.730 zł brutto;

- ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 6.366,72 zł brutto.

Na rozprawie w dniu 20.11.2017r. (k.95 plus nagranie rozprawy) powódka wyjaśniła, że nie posiadając szczegółowych danych od strony pozwanej o wysokości swego wynagrodzenia wskazała w/w kwoty, a nadto omyłkowo w piśmie z dnia 14.11.2016r. podała miesiące kwiecień i maj jako miesiące, za które pozwana zalega z zapłatą na jej rzecz

wynagrodzenia, a w istocie chodzi jej o marzec i kwiecień. Na rozprawie w dniu 20.11.2017r. powódka ostatecznie sprecyzowała i rozszerzyła powództwo do kwoty 15.009,46 zł brutto wyliczonej przez stronę pozwaną na polecenie Sądu w piśmie z dnia 02.10.2017r. (k.91), na którą to kwotę składają się:

- wynagrodzenie za marzec 2016r. w kwocie 4709,50 zł brutto,
- wynagrodzenie za kwiecień 2016r. w łącznej kwocie 3.933,24 zł brutto;
- ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w kwocie 6.366,72 zł brutto;

domagając się także odsetek ustawowych od w/w kwot: od wynagrodzenia za pracę odpowiednio poczynając od 2 kwietnia i 2 maja 2016r. do dnia zapłaty, a od ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy – poczynając od dnia następującego po dniu rozwiązania stosunku pracy. Bowiem na rozprawie w dniu 20.11.2017r. pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że wynagrodzenie u strony pozwanej było wypłacane powódce do 1 dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego (k.95-96).

W uzasadnieniu roszczeń pozwu powódka wskazała, że została zatrudniona u strony pozwanej w styczniu 2014r. na stanowisku specjalisty-menedżera lokalu. W dniu 31 marca 2016r. powódka otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął z dniem 30.04.2016r. W okresie wypowiedzenia strona pozwana z własnej inicjatywy zwolniła powódkę z obowiązku świadczenia pracy.

Powódka zarzuciła, że nie wypłacono jej wynagrodzenia za pracę za miesiące marzec i kwiecień 2016r. oraz ekwiwalentu za zaległy urlop wypoczynkowy.

Strona pozwana – (...) S.A. z siedzibą we W. w odpowiedzi na pozew (k.25-28) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Jedyny zarzut, jaki podniosła strona pozwana to zarzut dotyczący niewłaściwego określenia wartości przedmiotu sporu przez powódkę, podnosząc, że powódka w nieprawidłowych wysokościach wskazała wynagrodzenie, którego zapłaty się domaga. Jednocześnie strona pozwana nie przedłożyła Sądowi prawidłowego wyliczenia tego wynagrodzenia. Uczyniła to dopiero na polecenie Sądu (postanowienie Sądu - k.88 odwrót, wyliczenie strony pozwanej - k.91).

Strona pozwana wskazała, że podstawą rozwiązania z powódką umowy o pracę było powzięcie informacji na temat niedoboru gotówki w kasie w kwocie 5.501,88 zł i braków w towarze na kwotę 4.283,27 zł.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. G. była zatrudniona u strony pozwanej – w Spółce (...) S.A. z siedzibą we W. w okresie od 22.01.2014r. do 30.04.2016r., przy czym od dnia 22.09.2014r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty-menedżera lokalu, tj. restauracji firmowej strony pozwanej położonej we W. przy ul. (...).

Średnie miesięczne wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 4.700 zł brutto.

W dniu 22.01.2014r. powódka złożyła pisemne oświadczenie o treści: „Dla uproszczenia rozliczeń moich zobowiązań wynikających ze stosunku pracy wyrażam zgodę na potrącanie wszelkich moich zobowiązań wobec Spółki (rozliczenie samochodu służbowego, telefonu, itp.) z przysługującego mi comiesięcznego wynagrodzenia lub moich należności za używanie samochodu prywatnego do celów służbowych.”

Dowód: - akta osobowe powódki, a w nich oświadczenie powódki z dnia 22.01.2014r.,

- umowy o pracę: k.15-18,

- świadectwo pracy powódki: k.14,
- zaświadczenie o zarobkach powódki: k.34.

Powódka była menadżerem restauracji strony pozwanej we W., ale zajmowała się też restauracjami Spółki w W. i K..

Co miesiąc powódka dokonywała inwentaryzacji towaru i przedstawiała jej wyniki dyrektorowi i księgowości. Wszystkie ewentualne nieścisłości powódka wyjaśniała na bieżąco. Na początku 2016r. u strony pozwanej zmieniły się osoby pracujące w księgowości – główna księgowa odeszła wówczas na emeryturę. Wtedy powódce zarzucono niedobór gotówki w kwocie ok. 25.000 zł. Po wyjaśnieniach powódki zmniejszono tę kwotę do ok. 5.500 zł oraz zarzucono jej braki w towarze na kwotę 4.283,27 zł. Powódka tłumaczyła, że dokonywane były różne przesunięcia księgowe pomiędzy trzema restauracjami strony pozwanej mieszczącymi się we W., w W. i w K. i w związku z tym zwracała się do pozwanej o wyjaśnienie tych nieścisłości. Jednakże strona pozwana do chwili obecnej nie wyjaśniła zaistniałych nieścisłości w księgowości.

Pozwana Spółka nie wystąpiła również na drogę postępowania sądowego z ewentualnym pozwem o zwrot mienia powierzonego przeciwko powódce, a od czasu stwierdzenia w/w niedoborów w gotówce i towarze upłynął już ponad rok czasu (przedawnienie roszczenia).

Pismem z dnia 22.03.2016r. prezes zarządu strony pozwanej G. Ś. poinformował powódkę, że w związku z podjętą informacją na temat niedoboru gotówki w kasie i braków w towarze, zostaje wstrzymana wypłata na jej rzecz wynagrodzenia do czasu wyjaśnienia sprawy.

Powódka na piśmie tym uczyniła odrębną adnotację, iż wynik niedoborów jest absolutnie niewiarygodny i wynika z niewłaściwej pracy działu księgowości, a co powódka weryfikowała.

W sprawie wstrzymania wypłaty na rzecz powódki wynagrodzenia za marzec i kwiecień oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, powódka złożyła skargę do Państwowej Inspekcji Pracy. PIP pismem z dnia 12.08.2016r. poinformowała powódkę, że jej blankietowa zgoda na dokonywanie przez pracodawcę potrąceń z wynagrodzenia powódki jest nieważna, a to zgodnie z uchwałą SN z 04.10.1994r., sygn. akt I PZP 41/94.

W odpowiedzi na pismo PIP pozwany pracodawca odpowiedział pismem z dnia 10.08.2016r., iż powódce nie wypłacono wynagrodzenia za marzec i kwiecień oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z uwagi na zaistniałe niedobory gotówki w kasie oraz stwierdzone braki w towarze i pracodawca oczekuje na skierowanie przez powódkę sprawy do Sądu. Strona pozwana wskazała również, że oparła się na oświadczeniu powódki z dnia 22.01.2014r., w którym wyraziła ona zgodę na potrącanie wszelkich jej zobowiązań wobec Spółki z wynagrodzenia za pracę.

Dowód: - pismo prezesa zarządu z dnia 22.03.2016r.: k.13;

- wyjaśnienia powódki kierowane do prezesa zarządu z dnia 06.04.2016r.: k.11-12;

- pismo PIP z dnia 12.08.2016r.: k.4;

- pismo strony pozwanej do PIP z 10.08.2016r. – w aktach osobowych powódki;

- przesłuchanie powódki: k.95-96.

W dniu 31.03.2016r. strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 30.04.2016r. z powodu utraty zaufania spowodowanej brakiem nadzoru nad prawidłowym prowadzeniem sklepu firmowego oraz dokonywanych rozliczeń zarówno gotówki i towaru w restauracji (...).

Pismem z tej samej daty pracodawca zwolnił powódkę z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, po wykorzystaniu przez nią zaległego urlopu wypoczynkowego.

Powódka nie zdążyła wykorzystać całego zaległego urlopu wypoczynkowego.

Powódka nie odwoływała się do Sądu Pracy od wypowiedzenia jej stosunku pracy przez pracodawcę.

Dowód: - wypowiedzenie umowy o pracę powódce – w aktach osobowych powódki;

- pismo pracodawcy o zwolnieniu powódki z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia z zachowaniem prawa do wynagrodzenia – w aktach osobowych powódki.

Za miesiąc marzec 2016r. powódce przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 4.709,50 zł brutto.

Za kwiecień 2016r. powódce przysługiwało wynagrodzenie w łącznej kwocie 3.933,24 zł brutto, a w tym:

- 402,86 zł wynagrodzenia zasadniczego;
- 1790,48 zł tytułem wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy;
- 1.730,40 zł tytułem wynagrodzenia za czas choroby;
- 9,50 zł pakiet medyczny.

Pracodawca nie wypłacił powódce w/w wynagrodzenia. Nie wypłacono również powódce ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 6.366,72 zł brutto.

Dowód: - wyliczenie należności dokonane przez stronę pozwaną: k.91.

Wynagrodzenie u strony pozwanej było wypłacane powódce do 1 dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego.

Dowód: - oświadczenie pełnomocnika strony pozwanej: k.95-96.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione podlegało w całości uwzględnieniu.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na: dokumentach zawartych w aktach osobowych powódki, na umowach o pracę łączących strony, na pisemnym oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy z powódką, piśmie Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 12.08.2016r., na wyliczeniu należnego powódce wynagrodzenia za marzec i kwiecień oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy dokonanych przez stronę pozwaną na polecenie Sądu.

Sąd dał również wiarę zeznaniom powódki, albowiem pozostawały one w ścisłej korelacji z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a przez to stanowiły w pełni wiarygodny dowód w sprawie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym pozostawał fakt niewypłacenia powódce przez stronę pozwaną wynagrodzenia za marzec i kwiecień 2016r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Strona pozwana stwierdziła, iż nie dokona wypłaty na rzecz powódki wymienionych należności z uwagi na zaistniałe niedobory gotówki w kasie i stwierdzone braki w towarze oraz podpisane przez powódkę oświadczenie z dnia 22.01.2014r. w którym wyraziła ona zgodę na potrącanie wszelkich jej zobowiązań wobec Spółki z wynagrodzenia za pracę.

Oświadczenie powódki z dnia 22.01.2014r. miało treść następującą: „Dla uproszczenia rozliczeń moich zobowiązań wynikających ze stosunku pracy wyrażam zgodę na potrącanie wszelkich moich zobowiązań wobec Spółki (rozliczenie

samochodu służbowego, telefonu, itp.) z przysługującego mi comiesięcznego wynagrodzenia lub moich należności za używanie samochodu prywatnego do celów służbowych.”

Wobec powyższego Sąd niniejszym wyjaśnia, że „wstrzymanie” powódce wypłaty wynagrodzenia i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy było absolutnie bezprawne.

Strona pozwana bezprawnie dokonała potrąceń kwot pieniężnych stanowiących jej zdaniem stwierdzony niedobór w gotówce (w kwocie 5.501,88 zł) i braki w towarze (na kwotę 4.283,27 zł) z wynagrodzenia wypłacanego powódce. Kodeks pracy w przepisach art. 87 §1 pkt. 1-4 k.p. zawiera zamknięty katalog tytułów prawnych, z uwagi na które możliwe jest dokonywanie potrąceń należności pieniężnych z wynagrodzenia za pracę przysługującego pracownikowi bez jego zgody. Są to: sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych i na pokrycie innych należności, zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi oraz kary pieniężne przewidziane w art. 108 k.p. Zaś z mocy art. 91 §1 k.p., należności inne niż wymienione w art. 87 k.p. mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Istotnym przy tym jest, że zgoda pracownika, o której mowa w przepisie art. 91 §1 k.p. nie może być blankietowa. Czyli nie może być to zgoda o takiej treści, jak oświadczenie powódki złożone pracodawcy w dniu 22.01.2014r. – w dodatku, jak wynika z jego treści - odnoszące się do rozliczeń należności z tytułu korzystania z samochodu służbowego i telefonu służbowego, a nie do rozliczenia ewentualnych braków w mieniu powierzonym powódce.

Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 04.10.1994r. sygn. akt I PZP 41/94, wyrażenie przez pracownika zgody na potrącanie przez zakład pracy z wynagrodzenia za pracę należności z tytułu niedoborów, jakie mogą się ujawnić w przyszłości w wyniku inwentaryzacji, jako sprzeczne z prawem jest nieważne z mocy art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Sprzeczność z prawem omawianej zgody pracownika polega na naruszeniu przepisów: art. 91, 117 §2, 124 §3 oraz 125 k.p. Sąd Najwyższy podkreślił, iż: „z przepisu art. 91 k.p. wynika, że pracownik wyrażający zgodę na potrącenia z wynagrodzenia za pracę powinien mieć świadomość wielkości długu i istnienia przesłanek odpowiedzialności. Przepis ten stanowi w zdaniu pierwszym, że należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie. Użycie określenia "należności" a nie na przykład określenia "kwoty" nasuwa wniosek, że przedmiotem zgody na potrącanie mogą być tylko takie kwoty, które są należne zakładowi pracy i określone co do wysokości” (a nie niedookreślone czasowo i kwotowo).

W tej sytuacji stwierdzić należało, iż strona pozwana powinna była wypłacić należne powódce wynagrodzenie za marzec i kwiecień 2016r. oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w związku z ustaniem stosunku pracy pomiędzy stronami. Jeśli zaś strona pozwana uważała, że powódka winna jest na jej rzecz zapłacić za określone niedobory gotówki w kasie czy też braki w towarze, to miała prawo wystąpić do Sądu z odpowiednim pozwem o zapłatę tych należności przez powódkę, a czego nigdy nie uczyniła – jak oświadczył pełnomocnik strony pozwanej na rozprawie w dniu 20.11.2017r.

W niniejszym postępowaniu strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, aby powódka w istocie spowodowała niedobór gotówki w kasie na kwotę 5.501,88 zł i braki w towarze na kwotę 4.283,27 zł.

Ponadto powódka nigdy nie złożyła pisemnego oświadczenia o wyrażeniu zgody na potrącenie z jej wynagrodzenia za pracę tych konkretnych kwot, które wskazuje pozwana Spółka, tj.: niedoboru w gotówce w kwocie 5.501,88 zł i braków w towarze na kwotę 4.283,27 zł. Trzeba także dodać, iż suma tych kwot: 9.785,15 zł jest przecież dużo niższa aniżeli łączne roszczenia powódki w niniejszym procesie wynoszące 15.009,46 zł. Wstrzymanie wypłaty na rzecz powódki należnego jej wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop było tym bardziej bezpodstawne i bezprawne.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie I-wszym sentencji wyroku na podstawie art. 80 k.p. zasądził na rzecz powódki należne jej wynagrodzenie za pracę za marzec 2016r. w kwocie 4.709,50 zł brutto, za kwiecień 2016r. w łącznej kwocie 3.933,24 zł brutto i na podstawie art. 171 §1 k.p. należy powódce ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

w kwocie 6.366,72 zł brutto – zgodnie z wyliczeniami tych należności przedstawionymi przez stronę pozwaną na karcie 91 akt sprawy. Razem dało to sumę 15.009,46 zł brutto.

Orzeczenie o odsetkach ustawowych za zwłokę, znajduje swe oparcie w przepisach art. 481 §1 i §2 k.c. oraz – odnośnie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy – w przepisie art. 171 §1 k.p. Zgodnie bowiem z tym przepisem, ekwiwalent za zaległy urlop wypoczynkowy powinien zostać wypłacony pracownikowi ostatniego dnia pracy. Zatem odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty ekwiwalentu za urlop należało liczyć od dnia następującego po ustaniu stosunku pracy powódki, tj. od dnia 01.05.2016r. – do dnia zapłaty.

Odsetki ustawowe od wynagrodzenia za marzec 2016r. zostały zasądzone od 2 kwietnia 2016r., a od wynagrodzenia za kwiecień 2016r. – od 02 maja 2016r. – do dnia zapłaty, gdyż na rozprawie w dniu 20.11.2017r. pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że wynagrodzenie u strony pozwanej było wypłacane powódce do 1 dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego (k.95-96).

W pkt. II-gim sentencji wyroku Sąd, na podstawie przepisów art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.), nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu stosunkowej opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka jako pracownik była zwolniona z mocy ustawy, tj. kwoty 750,47 zł obliczonej jako 5% od kwoty 15.009,46 zł.

Zgodnie bowiem z uchwałą SN z dnia 05.03.2007, Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do Sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy. (por. uchwała SN z 05.03.2007; sygn. I PZP 1/07; publ. OSNP 2007/19-20/269).

W punkcie III-cim sentencji wyroku Sąd nadał wyrokowi w punkcie I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, tj. co do kwoty 4.700 złotych brutto, na podstawie art. 477² §1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.